

Rom stadfæster synet – Nummer tre

De Forenede Stater og det profetiske syn: En opfordring til dybtgående bibelsk studium og forståelse

Jeff Pippenger

2024-07-14

I de to foregående artikler, der behandlede den private fortolkning, som hævder, at Amerikas Forenede Stater er blevet forbilledliggjort ved „røverne af dit folk“, som „stadfæster synet“ i Daniel kapitel elleve vers fjorten, citerede vi en passage fra Ellen Whites pen, som lød: „Menighedens medlemmer vil hver for sig blive prøvet og testet.“ Denne prøvende, testende og soldende proces, som i Malakias kapitel tre fremstilles som Pagtens Sendebud, der renser sølvet og guldet, er nu i gang. I Malakias kapitel tre identificeres en udrensning.

Og han skal sidde som en, der smelter og renser sølv; og han skal rense Levis sønner og lutre dem som guld og sølv, for at de må bære Herren et offer i retfærdighed. Da skal Judas og Jerusalems offer være Herren velbehageligt, som i fordums dage og som i tidligere år. Malakias 3:3, 4.

De, der fastholder den opfattelse, at De Forenede Stater er det symbol, som stadfæster synet, har været ude af stand til eller uvillige til at forstå, at det budskab, som blev forseglet op i juli 2023, er det, som renser kandidaterne til at være iblandt de hundrede og fireogfyrre tusind. I synagogen i Kapernaum blev den endelige udrensning af de hundrede og fireogfyrre tusind forbilledligt fremstillet.

„Jesus sagde rent ud til dem: ‚Der er nogle af jer, som ikke tror;‘ og tilføjede: ‚Derfor har jeg sagt jer, at ingen kan komme til mig, uden at det er givet ham af min Fader.‘ Han ønskede, at de skulle forstå, at hvis de ikke blev draget til ham, var det, fordi deres hjerter ikke var åbne for Helligånden. ‚Det naturlige menneske tager ikke imod det, som hører Guds Ånd til; thi det er ham en dårskab, og han kan ikke kende det, fordi det bedømmes åndeligt.‘ 1 Korintherbrev 2:14. Det er ved tro, at sjælen skuer Jesu herlighed. Denne herlighed er skjult, indtil troen ved Helligånden tændes i sjælen.“

„Ved den offentlige irettesættelse af deres vantro blev disse disciple yderligere fremmedgjort fra Jesus. De blev stærkt mishagede, og idet de ønskede at såre Frelseren og tilfredsstille farisæernes ondskab, vendte de ham ryggen og forlod ham med foragt. De havde truffet deres valg, — havde taget formen uden ånden, skallen uden kernen. Deres beslutning blev aldrig siden omstødt; for de vandrede ikke mere med Jesus.“

“Han har sin kasteskovl i hånden, og han skal rense sin tærskelplads til bunds og samle sin hvede i laden.” Mattæus 3,12. Dette var en af renselsens tider. Ved sandhedens ord blev avnerne skilt fra hveden. Fordi de var for forfængelige og selvretfærdige til at modtage irettesættelse, for verdenselskende til at tage imod et liv i ydmyghed, vendte mange sig bort fra Jesus. Mange gør stadig det samme. Sjæle prøves i dag, ligesom disse disciple blev prøvet i synagogen i Kapernaum. Når sandheden anvendes på hjertet, ser de, at deres liv ikke er i

overensstemmelse med Guds vilje. De ser nødvendigheden af en fuldstændig forandring i sig selv; men de er ikke villige til at påtage sig det selvfor nægtende arbejde. Derfor bliver de vrede, når deres synder afdækkes. De går bort forargede, ligesom disciplene forlod Jesus, mens de mumlede: 'Dette ord er hårdt; hvem kan høre på det?'" Jesu liv, 392.

Ved „sandhedsord” blev guld og sølv i Malakias illustration af den endelige tempelrenselse af de hundrede og fireogfyre tusind repræsenteret.

Se, jeg sender min budbringer, og han skal berede vejen for mig; og Herren, som I søger, skal pludselig komme til sit tempel, pagtens budbringer, som I har jeres glæde i; se, han kommer, siger Hærskarers Herre. Men hvem kan udholde hans komme? og hvem kan bestå, når han åbenbarer sig? thi han er som en guldsmeds ild og som tvætterses lud. Malakias 3,1-2.

Alle profeterne, også Malakias, identificerer de sidste dage. I den første af disse artikler citerede vi The 1888 Materials, side 403, hvor vi får oplyst: „Den, der hviler tilfreds i sin egen nuværende ufuldkomne kundskab til Skrifterne og mener, at dette er tilstrækkeligt til hans frelse, hviler i en skæbnsvanger vildfarelse. Der er mange, som ikke er grundigt udrustet med skriftmæssige argumenter, så de er i stand til at skelne vildfarelse og fordømme al den tradition og overtro, som er blevet udgivet for sandhed.“ De, der i det samme afsnit identificeres, „er ikke nidkære bibelstuderende“, som „ikke målrettet har studeret“ de „skriftsteder“, hvor der findes „meningsforskelle“. De, som tiltales, „læser ikke Bibelen [for] at tilegne sig marv og fedme til deres egne sjæle. De føler ikke, at det er Guds røst, der taler til dem. Men hvis vi vil forstå frelsens vej, hvis vi vil se strålerne fra retfærdighedens Sol,“ må de „studere Skrifterne med et formål.“

Den første artikel påviste, at et af elementerne i deres vildledte profetiske model er passagen fra The Great Controversy, hvor der står: “Romanismen i den Gamle Verden og det frafaldne Protestantisme i den Nye vil følge en lignende fremgangsmåde over for dem, som ærer alle de guddommelige forskrifter.” The Great Controversy, 615. Deres private fortolkning hævder, at denne sætning identificerer “Romanismen” som fortidshistorie og “det frafaldne Protestantisme” som den moderne verden. Efter de grammatiske beviser for, at den anvendelse, de gør af denne sætning, er blevet fordrejet bort fra dens rette betydning, fremviste de ingen offentlig tilbagetrækning af den falske anvendelse. Faktisk brugte de netop denne passage til at annoncere deres næste zoom-møde. Alligevel bliver vi underrettet om, at “Vi bør indprente alle nødvendigheden af flittigt at granske den guddommelige sandhed, så de kan vide, at de virkelig ved, hvad sandhed er.” Der blev ikke gjort noget forsøg på at tilbagekalde den falske påstand, hvilket synes at være et bevis på, at de, der fremmer denne falske anvendelse, ikke “gransker flittigt” for at “vide, hvad sandhed er.”

Fra begyndelsen af denne strid har vi nærmet os den, som om den var mere end blot en uenighed mellem sandhed og vildfarelse om, hvem dit folks røvere repræsenterer, og jeg fastholder stadig dette standpunkt. Artiklerne om Daniels bog var nået til et punkt ved nummer to hundrede, hvor betydningen af vers tretten til femten i Daniel elleve var blevet grundigt fremstillet. Versene skildrer historien fra 1989 og frem til den snart kommende søndagslov, som findes i vers fyrre i Daniel elleve.

Vi har identificeret denne historie som den skjulte historie i vers fyrré. Vi har også fastslået, at når Søster White siger, at »den bog, som var forseglet, ikke er Johannes' Åbenbaring, men den del af Daniels profeti, der vedrører de sidste dage«, så er den skjulte historie i Daniel kapitel elleve, vers fyrré, »den del af Daniels profeti«. Vers tretten til femten repræsenterer den profetiske sandhed, som bliver forsejlet op i de sidste dage. Disse tre vers fremstilles derfor også som både »Jesu Kristi Åbenbaring« og »de syv tordener« i Johannes' Åbenbaring, som bliver åbnet lige før nådetidens afslutning. Når Søster White henviser til »den del af Daniels bog«, siger det afsnit, hvor udsagnet findes:

Lad ingen mene, at fordi de ikke kan forklare betydningen af ethvert symbol i Åbenbaringen, er det nytteløst for dem at granske denne bog i bestræbelsen på at kende betydningen af den sandhed, den indeholder. Han, som åbenbarede disse hemmeligheder for Johannes, vil give den sandhedens flittige gransker en forsmag på de himmelske ting. De, hvis hjerter er åbne for modtagelsen af sandheden, vil blive sat i stand til at forstå dens lærdomme og vil få den velsignelse skænket, som er lovet dem, der »hører denne profetis ord og holder fast ved det, som er skrevet deri.«

"I Åbenbaringen mødes og afsluttes alle Bibelens bøger. Her findes fuldendelsen af Daniels Bog. Den ene er en profeti; den anden en åbenbaring. Den bog, der blev forseglet, er ikke Åbenbaringen, men den del af Daniels profeti, som vedrører de sidste dage. Engelen befalede: 'Men du, Daniel, skjul ordene og forsegl bogen indtil endetiden.' Daniel 12:4." Apostlenes Gerninger, 584, 585.

Ordet „komplement“ betyder at bringe til fuldkommenhed. Den del af Daniels bog, som vedrører de sidste dage, og som åbnes ved endens tid, fuldkommengøres, når den sammenføjes „linje på linje“ med „Jesu Kristi Åbenbaring“ og „de Syv Tordener“. Disse tre fremstillinger er det budskab, som åbnes, og repræsenterer derfor „sandhedens ord“, som anvendes til at „rense“ de hundrede og fireogfyrré tusind ved Malakias' endelige tempelrenselse, sådan som det er fremstillet i vers tretten til femten i Daniel elleve. Verset i midten er det vers, hvor den nuværende strid er fremstillet, og repræsenterer som sådan den identiske strid, der konfronterede milleritterne i deres profetiske historie.

At hævde, at «røverne af dit folk» i vers fjorten er Amerikas Forenede Stater, er en fuldkommen parallel til, at protestanterne i den milleritiske histories tid hævdede, at røverne repræsenterede Antiochus Epifanes. Striden vil rense slaggen bort fra guld og sølv, men det vigtigere spørgsmål er, at striden er blevet tilladt at føre dem, som er repræsenteret ved levitterne i Malakias kapitel tre, til at studere Guds profetiske Ord dybere end nogen sinde før. «Manden med snavskosten» i William Millers drøm fejer nu de falske mønter og juveler ud af rummet forud for sit værk med at samle de ægte juveler igen i en fuldkommen orden, som skinner ti gange klarere end solen.

Striden fik lov at finde sted for at udføre netop dette værk, for vi er blevet underrettet om, at „Gud vil vække sit folk; hvis andre midler slår fejl, vil kætterier komme ind blandt dem, som vil sigte dem og skille avnerne fra hveden. Herren kalder alle, som tror hans ord, til at vågne op af søvnen. Dyrebart lys er kommet, passende for denne tid. Det er bibelsk sandhed, som viser de farer, der er

lige over os. Dette lys bør føre os til en flittig granskning af Skrifterne og en yderst kritisk prøvelse af de standpunkter, som vi fastholder. Gud vil, at alle sandhedens aspekter og standpunkter grundigt og vedholdende skal rannsages, med bøn og faste. Troende må ikke hvile i formodninger og uklart bestemte forestillinger om, hvad der udgør sandheden.“

De „vranglærdomme“, som Han tillader og benytter for at vække sine sovende hellige, er „gamle stridsspørgsmål“.

"I historie og profeti fremstiller Guds ord den langvarige vedblivende konflikt mellem sandhed og vildfarelse. Denne konflikt er stadig i gang. Det, som har været, vil blive gentaget. Gamle stridsspørgsmål vil blive genoplivet, og nye teorier vil stadig opstå. Men Guds folk, som i deres tro på og opfyldelse af profetien har haft en del i forkyndelsen af den første, den anden og den tredje engels budskaber, ved, hvor de står. De har en erfaring, som er mere kostbar end fint guld. De skal stå faste som en klippe og holde begyndelsen af deres frimodighed urokkeligt fast indtil enden." Selected Messages, bind 2, 109.

Striden om „dit folks røvere“ er en gammel strid fra Milleritternes historie, som er „begyndelsen til deres tillid“, hvilken de får besked på at holde „fast indtil enden“. „Begyndelsen til“ de hundrede og fireogfyre tusinds „tillid“ er de grundlæggende sandheder, som er fremstillet på pionerkortene fra 1843 og 1850.

„Fjenden søger at lede vore brødres og søstres sind bort fra arbejdet med at berede et folk til at bestå i disse sidste dage. Hans sofisterier er udtænkt for at føre sindene bort fra stundens farer og pligter. De agter det lys for intet, som Kristus kom fra himlen for at give Johannes til sit folk. De lærer, at de scener, som ligger umiddelbart foran os, ikke er af tilstrækkelig betydning til at fortjene særlig opmærksomhed. De gør sandheden af himmelsk oprindelse virkningsløs og berøver Guds folk deres tidligere erfaring, idet de i stedet giver dem en falsk videnskab.“

„Så siger Herren: Stå ved vejene og se efter, og spørg om de gamle stier, hvor den gode vej er, og vandr på den.“

Lad ingen søge at rive vort tros grundvolde bort, — de grundvolde, som blev lagt ved begyndelsen af vort værk ved bønsumt studium af Ordet og ved åbenbaring. På disse grundvolde har vi bygget gennem de sidste halvtreds år. Mennesker kan mene, at de har fundet en ny vej, og at de kan lægge en stærkere grundvold end den, der er blevet lagt. Men dette er et stort bedrag. Ingen kan lægge nogen anden grundvold end den, der er lagt.

„I fortiden har mange påtaget sig at opbygge en ny tro, at grundlægge nye principper. Men hvor længe bestod deres bygning?—Den faldt snart; for den var ikke grundlagt på Klippen.

„Måtte ikke de første disciple også imødegå menneskers udsagn? Måtte de ikke lytte til falske teorier og derefter, når de havde gjort alt, stå fast og sige: ‘Ingen kan lægge anden grundvold end den, som er lagt’?”

»Så skal vi holde fast ved begyndelsen på vor tillid indtil enden. Ord med kraft er blevet sendt af Gud og af Kristus til dette folk for at føre dem ud fra verden, punkt for punkt, ind i det klare lys af den nærværende sandhed. Med læber rørt af hellig ild har Guds tjenere forkyndt

budskabet. Den guddommelige udtalelse har sat sit segl på ægtheden af den forkyndte sandhed.« Review and Herald, 3. marts 1904.

Jeremias' „gamle stier“ er de „grundvolde, som blev lagt ved begyndelsen af vort værk“. Disse sandheder blev grundlagt „på Klippen“, og i den milleritiske historie var disse grundlæggende sandheder det „nærværende sandheds“-budskab, som blev forkyndt i 1842, 1843 og 1844.

"Må Gud hjælpe jer til at modtage de ord, som jeg har talt. Lad dem, der står som Guds vægtere på Zions mure, være mænd, som kan se farerne foran folket,—mænd, som kan skelne mellem sandhed og vildfarelse, retfærdighed og uretfærdighed.

”Advarslen er kommet: Intet må tillades at komme ind, som vil forstyrre troens grundvold, hvorpå vi har bygget, lige siden budskabet kom i 1842, 1843 og 1844. Jeg var med i dette budskab, og lige siden har jeg stået frem for verden, tro mod det lys, som Gud har givet os. Vi agter ikke at tage vore fødder bort fra den platform, hvorpå de blev sat, idet vi dag for dag søgte Herren i alvorlig bøn og søgte efter lys. Tror I, at jeg kunne opgive det lys, som Gud har givet mig? Det skal være som Evighedens Klippe. Det har ledet mig lige siden det blev givet. Brødre og søstre, Gud lever og regerer og virker i dag. Hans hånd er på hjulet, og i sit forsyn drejer han hjulet i overensstemmelse med sin egen vilje. Lad ikke mennesker binde sig til dokumenter og sige, hvad de vil gøre, og hvad de ikke vil gøre. Lad dem binde sig til Herren, himlens Gud. Da vil himlens lys skinne ind i sjælens tempel, og vi skal se Guds frelse.”
Review and Herald, 14. april 1903.

Det budskab, som blev forkyndt »i 1842, 1843 og 1844«, er det budskab, der er fremstillet på pionerdiagrammet fra 1843. I maj 1842 blev der trykt tre hundrede 1843-diagrammer. Ellen White og alle pionererne bevidnede, at diagrammet var en opfyldelse af befaling i Habakkuk kapitel to om at nedskrive synet og gøre det tydeligt på tavler. I netop denne historie var der tre hundrede milleritiske prædikanter, og SDA-historikere bevidner det forhold, at de alle benyttede 1843-diagrammet.

Hvad kunne få et menneske til at hævde, at pionerernes identifikation af Rom som dit folks røvere, sådan som det er fremstillet på tavlen, er fejlagtig? Hvad kunne få nogen til at godtage den påstand? Og dog, hvad får dem af os, som hævder at acceptere pionerernes forståelse af, at Rom er symboliseret ved udtrykket »dit folks røvere«, i virkeligheden ikke til selv at være i stand til at forsvare denne forståelse?

I den første artikel citerede vi følgende passage:

„Uanset hvor stor menneskets intellektuelle udvikling måtte være, må det ikke et øjeblik tro, at der ikke er behov for en grundig og vedvarende granskning af Skrifterne for at opnå større lys. Som et folk er vi kaldet hver især til at være studerende af profetien. Vi må våge med alvor, så vi kan skelne enhver lysstråle, som Gud vil fremholde for os.“ Testimonies, bind 5, 708.

Jeg hævder, at det „lys, som Gud“ nu fremstiller „for os“, er, at vi ikke fuldt ud er vågnet op til vort ansvar for personligt at forstå de første femten vers i Daniel elleve, og at vi ikke har forstået, at vers tretten til femten i det samme kapitel repræsenterer de sandheder, som fuldbyrder den endelige

udrensning og besegling af de hundrede og fireogfyrre tusind. Hvis der ikke blev indført nogen vranglærdomme i netop denne historie, ville det være et bevis på, at vi er helt vågne. Men denne strid beviser noget andet.

Det forhold, at der ikke er nogen strid eller uro blandt Guds folk, bør ikke betragtes som et afgørende bevis på, at de holder fast ved den sunde lære. Der er grund til at frygte, at de måske ikke klart skelner mellem sandhed og vildfarelse. Når ingen nye spørgsmål fremkommer ved undersøgelse af Skrifterne, når ingen meningsforskel opstår, som vil få mennesker til selv at ransage Bibelen for at forvisse sig om, at de har sandheden, da vil der nu, som i oldtiden, være mange, som holder fast ved overlevering og tilbøder, hvad de ikke kender til...

„Gud vil opvække sit folk; hvis andre midler svigter, vil kætterier komme ind iblandt dem, som vil sigte dem og skille avnerne fra hveden. Herren kalder alle, som tror hans ord, til at vågne op af søvnen. Kostbart lys er kommet, passende for denne tid. Det er bibelsk sandhed, som viser de farer, der er lige over os. Dette lys bør lede os til en flittig granskning af Skrifterne og en særdeles kritisk prøvelse af de standpunkter, vi indtager. Gud vil, at alle sandhedens aspekter og standpunkter grundigt og vedholdende skal granskes, med bøn og faste. De troende må ikke hvile i antagelser og uklart bestemte forestillinger om, hvad der udgør sandheden. Deres tro må være fast grundlagt på Guds ord, så de, når prøvelsens tid kommer, og de føres frem for råd for at aflægge regnskab for deres tro, må være i stand til at give grund for det håb, som er i dem, med sagtnodighed og frygt.

„Væk, væk, væk opsig. De emner, som vi fremholder for verden, må for os være en levende virkelighed. Det er vigtigt, at vi, når vi forsvarer de læresætninger, som vi betragter som troens grundlæggende artikler, aldrig tillader os at benytte argumenter, som ikke er fuldt ud holdbare.“ Testimonies, bind 5, s. 708.

Efterhånden som vi går videre i denne betragtning af røverne af Guds folk, vil vi påvise, at striden om vers fjorten i Daniel elleve mellem protestanterne og milleritterne er identisk med striden mellem den nye og private fortolkning, hvorefter De Forenede Stater, og ikke Rom, stadfæster synet. Den opfattelse, at The Great Controversy anvender udtrykket »den gamle verden« til at identificere fortidshistorie, er en »antagelse og uklart defineret idé« og er en illustration af et »argument, som ikke er helt holdbart«.

De, som har anvendt dette skriftsted til at understøtte deres antagelse om, at milleritterne tog fejl, da de identificerede Rom som røverne af dit folk, bør opfylde deres kristne forpligtelse og offentligt tilbagekalde deres påstand, for den er grammatisk og historisk uholdbar. Og I, som sidder på sidelinjen i denne strid, er ansvarlige for ret at udlægge sandhedens ord, for I er kaldet til at være mennesker, som studerer profetien, ikke tilhængere af et menneskes idé.

Mennesker fordrejer Skrifterne til deres egen undergang.

Og agt vor Herres langmodighed for frelse; således som også vor elskede broder Paulus efter den visdom, der blev ham givet, har skrevet til jer; ligesom også i alle sine breve, når han i dem taler om disse ting; i hvilke der er noget, som er vanskeligt at forstå, og som de ukyndige og ubefæstede fordrejer, ligesom også de øvrige skrifter, til deres egen undergang. I derfor,

elskede, da I forud ved dette, så vogt jer, for at ikke også I, ved at blive revet med af de lovløses vildfarelse, falder fra jeres egen fasthed. Men voks i nåde og i kundskab om vor Herre og Frelser Jesus Kristus. Ham være æren både nu og til evig tid. Amen. 2 Peter 3:15–18.

Peter siger, at det er de „ulærde og ubefæstede“, som „fordrejer“ Skrifterne „til deres egen undergang“. I overensstemmelse med dette forhold står Søster Whites gentagne advarsler til os om selv at studere. Hvis vi ikke opfylder vort ansvar som studerende af profetien, bestemmer vi vor egen undergang.

Det er røverne af dit folk, der stadfæster synet, og Salomo fastslår, at hvor der ikke er noget syn, går folket til grunde.

Hvor der ikke er noget syn, går folket til grunde; men den, som holder loven, salig er han. Ordsprogene 29,18.

En af definitionerne af «gå til grunde» er at blive gjort nøgen. Hvor der foreligger en ukorrekt forståelse af synet, beror det på, at det symbol, som fastslår synet, ikke forstås eller forstås forkert. At være blandt dem, der går til grunde i Salomos advarsel, er at sikre sig den nøgenhed, som repræsenteres ved laodikeerne, der udspys af Herrens mund ved den snart kommende søndagslov. Hvorfor skulle vi acceptere en opfattelse, der forvansker den klare betydning af Søster Whites udtalelser om den gamle og den nye verden, og som forkaster den milleritiske identifikation af, at det er Rom, der fastslår synet, hvilket direkte blev fremstillet på 1843-kortet, som repræsenterer adventismens grundlæggende sandheder, og som er Kristus, evighedsklippen, der repræsenteres ved enhver hellig fremstilling af grundvoldene?

„Men enhver bygning, der opføres på et andet grundlag end Guds ord, vil falde. Den, der ligesom jøderne på Kristi tid bygger på fundamentet af menneskelige ideer og meninger, på former og ceremonier af menneskers opfindelse, eller på nogen gerninger, som han kan udføre uafhængigt af Kristi nåde, opfører sin karakterbygning på det skiftende sand. Fristelsens voldsomme storme vil feje den sandede grundvold bort og efterlade hans hus som et vrag på tidens kyster.“

„Derfor siger den Herre Gud således: ... Og jeg vil lægge retten til målesnoren og retfærdigheden til loddet; og haglen skal feje løgnerens tilflugt bort, og vandene skal oversvømme skjulestedet.“ Esajas 28,16-17.

„Men i dag går barmhjertigheden i forbøn for synderen. »Så sandt jeg lever, siger den Herre Gud, jeg har ingen glæde i den ugudeliges død, men i at den ugudelige vender om fra sin vej og lever: vend om, vend om fra jeres onde veje; hvorfor vil I dø?« Ezekiel 33:11. Den røst, som i dag taler til den ubodfærdige, er røsten fra Ham, som i sit hjertes angst udbrød, da Han så den by, Han elskede: »Jerusalem, Jerusalem! du, som slår profeterne ihjel og stener dem, der er sendt til dig! hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som en høne samler sit kuld under vingerne, og I ville ikke. Se, jeres hus bliver overladt til jer selv og bliver øde.« Lukas 13:34, 35, R.V. I Jerusalem så Jesus et symbol på den verden, som havde forkastet og foragtet Hans nåde. Han græd, o du hårdnakkede hjerte, over dig! Selv da Jesu tårer blev udgydt på bjerget, kunne Jerusalem endnu have omvendt sig og undgået sin dom. Endnu en kort stund ventede

himlens Gave på, at hun skulle tage imod den. Således taler Kristus også endnu til dig, o hjerte, med kærlighedens røst: »Se, jeg står ved døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, vil jeg gå ind til ham og holde måltid med ham, og han med mig.« »Se, nu er den velbehagelige tid, se, nu er frelsens dag.« Åbenbaringen 3:20; 2 Korintherbrev 6:2.

“I, som hviler jeres håb på jer selv, bygger på sandet. Men det er endnu ikke for sent at undslippe den forestående undergang. Før stormen bryder løs, fly til den sikre grundvold. ‘Så siger den Herre Gud: Se, jeg lægger i Zion en sten til grundvold, en prøvet sten, en kostelig hjørnestein, en sikker grundvold; den, som tror, skal ikke haste bort.’ ‘Vend jer til Mig og bliv frelst, alle I jordens ender; for jeg er Gud, og der er ingen anden.’ ‘Frygt ikke, thi jeg er med dig; vær ikke forfærdet, thi jeg er din Gud; jeg styrker dig, ja, jeg hjælper dig, ja, jeg holder dig oppe med Min retfærdigheds højre hånd.’ ‘I skal ikke beskæmmes eller blive til skamme i al evighed.’ Esajas 28:16, R.V.; 45:22; 41:10; 45:17.” Tanker fra Saligprisningernes Bjerg, 150–152.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.